

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **Velo MTB s. r. o.**, se sídlem Praha 1, Rybná 716/24, zastoupené JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem se sídlem Praha 3, Ondříčkova 1304/9, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2020, č. j. 6 Af 7/2017 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) žalobkyni na základě výsledků daňové kontroly platebním výměrem ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3195742/15/2001-52521-108408, vyměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2013. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 11. 2016, č. j. 52004/16/53000-21444-711869, zamítl a platební výměr potvrdil. Daňové orgány zjistily, že (i) žalobkyně nesplnila zákonné podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně z plnění, jež deklarovala, že přijala od společnosti Kola Šírer, s. r. o. Správce daně dospěl k závěru, že deklarované dodání zboží není zdanitelným plněním, neboť má toliko charakter záruky za dlužné nájemné; žalovaný sice

zaujal názor, že se jednalo o zdanitelné plnění, nicméně shledal, že žalobkyně neprokázala, že se dodání zboží fakticky uskutečnilo tak, jak deklarovala. Dále daňové orgány dospěly k závěru, že žalobkyně (ii) nepřiznala daň a neuplatnila si související odpočet z pořízení zboží z jiného členského státu od slovenské společnosti 2 Dreams s. r. o., a (iii) odvedla daň v nesprávné výši z plnění, jež poskytla společnosti Smart Contract s. r. o. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou městský soud shledal nedůvodnou a shora uvedeným rozsudkem ji zamítl.

[2] Městský soud především shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným. Uvedl, že závěry správce daně a žalovaného nelze označit za protichůdné; žalovaný pouze korigoval náhled správce daně, že podstatou posuzovaného plnění bylo zajištění dlužného nájemného, přičemž svůj odlišný právní názor řádně vysvětlil. Současně městský soud odmítl tvrzení, že je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z toho důvodu, že správce daně uvedl částku 34 267 Kč, představující nárok na odpočet daně, ve zprávě o daňové kontrole na řádku č. 44 [*nárok na odpočet daně z pořízení zboží z jiného členského státu a z ostatních zdanitelných plnění-snížená sazba daně* – pozn. NSS], ačkoliv správně měla být uvedena na řádku č. 43 [*nárok na odpočet daně z pořízení zboží z jiného členského státu a z ostatních zdanitelných plnění-základní sazba daně* – pozn. NSS]. Žalovaný totiž tuto dílčí chybu srozumitelně osvětlil, současně již v platebním výměru byla příslušná částka uvedena na správném řádku.

[3] Městský soud nepřisvědčil ani obecně vznesené námitce, dle které se žalovaný nevypořádal s hodnocením výpovědi svědků a neuvedl, v čem se dané výpovědi rozcházejí. Poukázal na to, že se žalovaný obsahu jednotlivých výpovědí a jejich vzájemným rozporům pečlivě věnoval v odst. 30 až 37 odůvodnění svého rozhodnutí, přičemž žalobkyně k danému hodnocení neuplatnila žádnou konkrétní polemiku, již by se městský soud mohl zabývat.

[4] Dále nepřisvědčil argumentaci, že měl žalovaný pokračovat v dokazování, aby rozpory ve výpovědích svědků odstranil. Vysvětlil, že pro posuzovaný případ nejsou příléhavé závěry, které Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 Afs 104/2014 - 61, neboť v nynější věci nebyly výpovědi jednotlivých svědků vnitřně nekonzistentní, nýbrž lišily se informace uváděné jednotlivými svědky. Městský soud konstatoval, že mu není zřejmé, jak by měly daňové orgány takového rozporu odstranit. Dodal, že žalobkyně byla u výsledků přítomna a sama tak mohla svědkům klást otázky k okolnostem, které pokládala za významné.

[5] Rovněž námitkám žalobkyně týkajícím se rozložení důkazního břemene městský soud nepřisvědčil. Vysvětlil, že povinností žalobkyně bylo podle § 92 odst. 3 daňového řádu tvrdit a prokázat všechny skutečnosti významné pro stanovení daně. Na správci daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu bylo, aby případně prokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných žalobkyní. Správce daně tedy měl prokázat, že existují důvodné pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění, nebylo ale jeho povinností prokazovat, jak se deklarovaná transakce uskutečnila, ani to, že se neuskutečnila způsobem uvedeným daňovým subjektem.

pokračování

[6] Městský soud neshledal pochybení ani v tom, že daňové orgány považovaly nepodání daňového přiznání k DPH za předmětné zdaňovací období dodavatelem žalobkyně, společností Kola Šírer, za indicii vyvolávající pochybnost, zda se deklarované plnění mezi ním a žalobkyní uskutečnilo. Daňové orgány tím žalobkyni nečinily odpovědnou za plnění daňových povinností jejího dodavatele. Rovněž následný postup, kdy správce daně žalobkyni vyzval, aby prokázala faktické přijetí deklarovaného plnění od dodavatele uvedeného na daňovém dokladu a jeho použití pro ekonomickou činnost, byl souladný s § 92 odst. 3 daňového řádu. Městský soud poukázal na to, že žalovaný identifikoval a podrobně popsal rozpory ve výpovědích svědků. Dané výpovědi tudíž nevyvrátily zjištěné pochybnosti.

[7] Konečně městský soud přisvědčil daňovým orgánům, že bylo na žalobkyni, aby si zajistila potřebné podklady k prokázání uplatněného nároku na odpočet, přičemž volba odpovídajících důkazních prostředků byla na ní. Prostředkem k prokázání uskutečnění sporného plnění nicméně nemohla být fyzická inventura zboží, neboť sama žalobkyně připustila, že inventurní soupis zboží nemohl potvrdit, že se ve skladu nacházelo právě to zboží, které bylo předmětem sporného plnění. K žalobnímu tvrzení, že „*inventura zcela nevyloučila, že zboží z dodávky na skladě nebylo, tj. že se mohlo jednat např. o jeho menší množství*“, žalobkyně nepředložila žádný důkaz. Závěrem se městský soud pozastavil nad tím, že žalobkyně nepředložila například dodací listy, ačkoliv podle výpovědi svědka, jednatele společnosti Kola Šírer, Jana Šíre, mělo být zboží dodáno na základě dodacích listů.

[8] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka se nejprve vyjadřuje k hodnocení provedených svědeckých výpovědí. Za nelogický považuje požadavek městského soudu, že se měla zabývat rozpory ve výpovědích svědků, neboť měla za to, že tyto výpovědi uskutečnění sporného plnění prokazovaly. Ve vztahu ke zjištění žalovaného, že svědci vypovídali rozporně o tom, kdy bylo zboží dodáno, namítá, že z nesrovnalosti v řádu dnů nelze dovozovat, že k dodání zboží nedošlo; je běžné, že si svědci s odstupem dvou let nepamatují jednotlivé detaily. To se týká i druhého rozporu, tedy skutečnosti, že původně uvedla jinou osobu, která měla převést zboží, než jakou později shodně uvedli dva svědci. Dále nesouhlasí s argumentem městského soudu, že vyslýchaným svědkům mohla sama klást otázky. V dané době totiž byla přesvědčena, že výsledky potvrzují uskutečnění zdanitelného plnění. Rovněž nemohla předvídat změnu právního názoru žalovaného oproti správci daně. Nebylo tak možné po ní požadovat, aby svědkům kladla otázky k odstranění pochybností, které vyjádřil teprve žalovaný.

[10] Dále stěžovatelka opakuje již v žalobě uplatněný odkaz na časopisové články daňového poradce Ing. Romana Landgráfa, týkající se důkazního břemene. Uvádí, že podle daných článků, nemůže daňový subjekt v pojetí volného hodnocení důkazů důkazní břemeno veskrze nikdy unést. Současně opakuje své žalobní tvrzení, že tímto pohledem je třeba hodnotit důkazy v posuzované věci a namítá, že nesouhlasí s tím, jakým způsobem přistoupili k principu volného hodnocení důkazů žalovaný a městský soud.

[11] Dále uvádí, že již v daňovém řízení namítala, že inventura prokázala přítomnost příslušného zboží ve skladu, přičemž z jejího účetnictví současně vyplývalo, že k němu nemá jiné nabývací doklady. Vyjádření městského soudu, že k tomuto tvrzení nepředložila žádný důkaz, opouje tím, že takovým důkazem je inventurní soupis.

[12] K poukazu městského soudu, že není zřejmé, proč nepředložila dodací listy, stěžovatelka uvádí, že tyto doklady jsou důležité v době mezi dodáním zboží a jeho zaplacením. Následně ztrácejí pro podnikatele, pro něhož je smyslem podnikání generování zisku, nikoliv shromažďování podkladů pro finanční správu, význam.

[13] Konečně k tomu, že ve zprávě o daňové kontrole uvedl správce daně nárok na odpočet daně z plnění spočívajících v porizení zboží z jiného členského státu na řádku č. 44, zatímco v platebním výměru na řádku č. 43, stěžovatelka namítá, že může jen velice obtížně posoudit, o který řádek se správně mělo jednat; mělo by to být zjistitelné ze správního rozhodnutí a po stěžovatelce by nemělo být požadováno, aby to sama odhadovala.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry městského soudu. Bylo na stěžovatelce, aby si zajistila důkazy, kterými prokáže, že se plnění uskutečnilo tak, jak jej deklarovala. Žalovaný se obsahu svědeckých výpovědí a zjištěným rozporům v žalobou napadeném rozhodnutí věnoval, stěžovatelka rozpory ve výpovědích svědků bagatelizuje. Se změnou právního názoru, k níž žalovaný dospěl v rámci odvolacího řízení, byla stěžovatelka seznámena; svědeckých výpovědí se přitom změna právního názoru netýkala. Pokud jde o inventuru, stěžovatelka sama připustila, že inventurní soupis nemohl potvrdit, zda bylo na skladě zboží, které mělo být předmětem deklarovaného plnění. S námitkou týkající se chyby v psaní stran řádku č. 44, respektive č. 43 ve zprávě o daňové kontrole se žalovaný již vypořádal v odst. 45 žalobou napadeného rozhodnutí.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace, je vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 věty za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[18] Důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského (zde městského) soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Obecný odkaz na argumentaci uplatněnou v předchozím podání

pokračování

v řízení před krajským soudem či její pouhé převzetí do kasační stížnosti, zákonné požadavky na kasační stížnost nesplňuje. Je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to po stránce právní i skutkové. V soudním řízení správním je to žalobce, respektive stěžovatel, kdo vymezuje hranice soudního přezkumu. Soud není oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něho argumenty ani vyhledávat možné vady napadeného soudního rozhodnutí (viz například rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78).

[19] Veškeré kasační námitky stěžovatelky, vyjma jedné (viz odst. [32] tohoto rozsudku dále), rozporují závěr daňových orgánů, že neprokázala faktické přijetí zboží od společnosti Kola Šírer, a tedy neprokázala splnění podmínek pro nárok na odpočet daně z tohoto plnění. Uplatněná kasační argumentace je přitom dosti stručná, částečně je vedena ve zcela obecné rovině (pokud jde o nesouhlas s aplikací principu volného hodnocení důkazů), částečně se jedná o zopakování argumentace žalobní, s níž již se vypořádal městský soud (zejména pokud jde o odkazy na články Ing. Landgráfa a s tím související tvrzení stran důkazního břemene).

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami týkajícími se zjištěných rozporů ve výpovědích svědků. Tvrzení, že se stěžovatelka rozpory nezabývala, jelikož měla za to, že výpovědi svědků uskutečnění sporného plnění prokazovaly, je zcela liché. Správce daně totiž poté, co za přítomnosti zástupce stěžovatelky dne 1. 9. 2014 vyslechl svědky J. Ch. (bývalého zaměstnance společnosti Kola Šírer a následně stěžovatelky) a Ludmilu Červenkovou (bývalou jednatelku stěžovatelky), vydal dne 25. 9. 2014 výzvu k prokázání skutečností (viz č. l. 21 daňového spisu správce daně), v níž stěžovatelce sdělil, že „*pochybnosti správce daně o tom, že jízdní kola a zboží 'Brno' byly skutečně dodány dodavatelem uvedeným na daňovém dokladu [společností Kola Šírer] a že uvedené daňové doklady vystavil plátce daně uvedený na daňovém dokladu, které byly zástupci [stěžovatelky] sděleny ve výzvě [...] ze dne 24. 7. 2014, nebyly dosud odstraněny a přetrvávají, a to i na základě předložených daňových dokladů a písemností a provedených svědeckých výpovědí [...]*“ (důraz doplněn NSS). Současně stěžovatelku vyzval, co konkrétně má předložit a prokázat. Správce daně tak stěžovatelku ještě před tím, než jí sdělil výsledek kontrolního zjištění, upozornil, že důkazy, které dosud předložila, respektive které k jejímu návrhu provedl (výslechy uvedených svědků), zjištěné pochybnosti, zda se sporné plnění uskutečnilo tak, jak jej deklarovala, nevyvracejí. Stěžovatelka tudíž nemohla být legitimně přesvědčena, že výpovědi příslušných svědků uskutečnění sporného plnění prokázaly.

[21] Důvodné není rovněž související tvrzení, dle kterého stěžovatelka nevěděla, že daňové orgány budou příslušné výslechy pokládat za rozporné již v okamžiku, kdy byly prováděny, a tedy nemohla svědkům případně sama klást relevantní otázky. Předně, poznámka městského soudu, že stěžovatelka sama mohla klást svědkům otázky, na niž stěžovatelka reaguje uvedenou námitkou, je v napadeném rozsudku veskrze okrajová. Podstatou příslušné argumentace městského soudu (viz odst. 47 napadeného rozsudku) byl nesouhlas s námitkou, že daňové orgány měly dalším dokazováním odstranit rozpory v informacích, které uvedli jednotliví svědci. Stěžovatelka nicméně byla shora uvedenou výzvou ze dne 25. 9. 2014 seznámena se stanoviskem správce daně k dosud provedeným důkazům, včetně svědeckých výpovědí. Nic jí proto nebránilo, aby své výhrady k tehdejšímu náhledu správce daně vyjádřila v návaznosti na tuto výzvu. K tomuto účelu

přítom zjevně sloužilo ústní jednání „*ve věci předložení skutečností potřebných pro správné stanovení daně na základě výzvy [...] ze dne 25. 9. 2014*“ konané správcem daně dne 15. 10. 2014 (viz č. l. 22 daňového spisu správce daně). Stěžovatelce tedy nic nebránilo, aby při tomto úkonu správci daně vysvětlila, proč má za to, že výsledky svědků uskutečnění sporného plnění podle jejího názoru prokazují. Ostatně, při daném úkonu byla přítomna mimo jiné i Ludmila Červenková a stěžovatelka jí tak mohla klást otázky nejen při její svědecké výpovědi, ale i při tomto úkonu. Lze dodat, že rámci odvolacího řízení byl ještě vyslechnut svědek Jan Šírer. K tomuto úkonu se však stěžovatelka ani její zástupce nedostavili, ačkoliv o něm byli informováni.

[22] Nedůvodná je rovněž související námitka, že stěžovatelka svědkům nemohla klást odpovídající otázky, neboť žalovaný dospěl oproti správci daně k odlišnému právnímu názoru, a stěžovatelka tak nemohla v době výsledků příslušných svědků předvídat pochybnosti, které vyjádřil teprve žalovaný. Je pravdou, že žalovaný dospěl k odlišnému právnímu názoru, pokud jde o charakter celého sporného dodání zboží od společnosti Kola Šírer. Správce daně vyjádřil názor, že tvrzené předání zboží, respektive zboží jako takové, mělo sloužit toliko jako záruka (zástava) za nájemné, které společnost Kola Šírer dlužila stěžovatelce, tedy že se vůbec nejednalo o zdanitelné plnění, s nímž je spojen nárok na odpočet daně. Naproti tomu žalovaný shledal, že by se o zdanitelné plnění (pokud by bylo prokázáno jeho faktické uskutečnění tak, jak bylo deklarováno) jednat mohlo, přičemž vystavené faktury měly být uhrazeny započtením dlužného nájemného (viz seznámení stěžovatelky s doplněním odvolacího řízení a se změnou právního názoru žalovaného ze dne 25. 10. 2016 v daňovém spisu žalovaného). Změna právního názoru žalovaného se tedy ke zjištěným rozporům ve výpovědích svědků nikterak nevztahovala. Ostatně, jak již bylo uvedeno výše, výzvu, že i po provedení svědeckých výsledků přetrvávají pochybnosti o sporném plnění, vydal již správce daně, nikoliv až žalovaný v rámci odvolacího řízení.

[23] Argumentace, jíž stěžovatelka brojí proti závěrům žalovaného o konkrétních rozporech ve výpovědích svědků (kdy mělo být zboží dodáno a kdo jej převezl) v žalobě uplatněna nebyla; nadto směřuje proti závěrům žalovaného, nikoliv městského soudu. V žalobě stěžovatelka pouze namítala, že žalovaný neuvedl, v čem se výpovědi svědků rozcházejí a že není zřejmé, jak výpovědi hodnotil. S touto argumentací se městský soud vypořádal v odst. 45 napadeného rozsudku. Nepřisvědčil jí, naopak shledal, že se žalovaný obsahu příslušných výpovědí pečlivě věnoval. Nynějšími námitkami stran konkrétních rozporů, které stěžovatelka neuplatnila již v žalobě, ačkoliv jí v tom nic nebránilo, se kasační soud nemůže zabývat (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[24] S podstatou argumentace stěžovatelky stran rozložení důkazního břemene, zahrnující rovněž odkazy na články daňového poradce Ing. Landgráfa, se městský soud srozumitelně vypořádal v odst. 50 napadeného rozsudku. Při absenci konkrétní polemiky s příslušným odůvodněním Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá, než na ně stěžovatelku odkázat.

[25] K úspěchu stěžovatelky nemůže vést ani její argumentace týkající se inventury zboží, kterou měla provést ve svém skladu. Předně, stěžovatelka v žalobě nenamítala, že inventura prokázala přítomnost dodaného zboží ve skladu, nýbrž uvedla (tutéž větu převzala i do kasační stížnosti), že „*[f]yzická inventura [...] sice nemohla potvrdit, že na skladě*

pokračování

bylo zboží z této dodávky, ale zároveň nevyloučila, např. menším množstvím, že by zboží na skladě nebylo“. Právě k tomuto tvrzení se vztahuje vyjádření městského soudu, že k němu stěžovatelka nepředložila žádný důkaz. Proti tomuto vyjádření pak stěžovatelka namítá, že tímto důkazem je inventurní soupis pořízený v rámci dané inventury.

[26] Podstatné není, zda stěžovatelka k tvrzení, že „*inventura nepotvrdila, že je ve skladu přítomno zboží od společnosti Kola Šírer, ale současně nevyloučila, že tam není (např. v menším množství)*“, předložila důkazy. Toto tvrzení postrádá logiku, zejména se však naprosto míjí s vysvětlením městského soudu, že bylo na stěžovatelce, jakožto daňovém subjektu, který uplatňoval určité daňové tvrzení (tedy, že přijala plnění, z něhož jí vznikl nárok na odpočet), aby nejen tvrdila, ale také prokázala, že se příslušné plnění uskutečnilo v tom obsahu a rozsahu, v jakém jej deklarovala. Již žalovaný v odst. 37 žalobou napadeného rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, že inventura (inventurní soupis) není s to prokázat, že stěžovatelka přijala deklarované zboží v deklarovaném rozsahu od společnosti Kola Šírer, neboť poskytuje toliko informaci o tom, jaké zboží se ve skladu nacházelo k určitému datu; o tom, *kdy, v jakém rozsahu a kým* bylo dodáno, však nevypovídá.

[27] Důvodná není ani námitka směřující proti poukazu městského soudu, že je s podivem, že žalobkyně nepředložila dodací listy, tj. námitka, že dodací listy mají pro podnikatele, jehož cílem je zisk, nikoli shromažďování podkladů, význam toliko v době mezi dodáním zboží a jeho zaplacením. Jak již stěžovatelce v odst. 50 napadeného rozsudku vysvětlil městský soud, bylo na ní, aby k prokázání skutečného obsahu a rozsahu přijatého plnění navrhla způsobilé důkazní prostředky. „*Každý subjekt vstupující do obchodních vztahů musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti [...] a zajišťovat si potřebné podklady pro splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně. V zájmu daňového subjektu tedy je, aby nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďoval důkazy, které mohou prokázat, že k uskutečnění [deklarovaných plnění] skutečně došlo, neboť důkazní břemeno ohledně faktické realizace [plnění] je na jeho straně*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Afs 177/2006 - 61, na který již stěžovatelku přílehavě odkázal městský soud).

[28] Nedůvodná je konečně i kasační námitka, která se váže k závěru daňových orgánů, že stěžovatelka nepřiznala daň a neuplatnila si související nárok na odpočet z pořízení zboží z jiného členského státu od slovenské společnosti 2 Dreams s. r. o. Stěžovatelka toliko opakuje svou výtku, že správce daně vyčíslil příslušný nárok na odpočet daně ve zprávě o daňové kontrole na řádku č. 44, zatímco v platebním výměru na řádku č. 43 a uvádí, že „*může jen velice obtížně posuzovat [...], zda byl jako správný řádek správcem daně uveden řádek 43 či 44*“, přičemž po ní není možné požadovat, aby to odhadovala. Tato tvrzení se naprosto míjí s vysvětlením, kterého se stěžovatelce již dostalo od městského soudu v odst. 44 napadeného rozsudku – již žalovaný výslovně uvedl, že správně měla být daná částka nároku na odpočet daně uvedena na řádku č. 43; ostatně již v platebním výměru, je daná částka uvedena na tomto řádku. Žádné pochyby tak v tomto směru nepanují.

[29] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu